

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIETUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENTI SIBI DOMUM

ET TURIBUS NIDUM ALTARIA

QUI FRUMENTUM

XIII. ÉVF. 1912. 1. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÖL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephanus nyomda r. t.

ECCE AGNUS DEI

ELECTORUM CONSERVASTI CUIUS NON SUM DIGNUS

VIRGO IPSUM QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES.

PARCE POPULO TUO.

ECCE AGNUS DEI

Az Oltáregyesület terjesztésével foglalkozó úrnők névjegyzéke.

Az I. kerületben : Bacsa Andrásné, Bercsényi-utca 15. sz. ; Hajda Károlyné, Fehérvári-út 19. 2. sz.; Karkis Malvin, Tigris-utca 2. sz.; Lorenz Adél, kir. várpalota ; Miskó Józsefné, Apród-utca 13. sz., I. ; özv. báró Skerlecz Károlyné, Skerlecz Cara bárónő, Uri-utca 64. sz. ; Szabó Lajosné, Fehérvári-út 16a. ; özv. Zubriczky Józsefné, Naphegy-utca 1c.

A II. kerületben : Blaskovics Ida, Oszlop-utca 23. sz., II. b2. ; Gervay Luiza, Medve-utca 22. sz. ; Dr. Jambrikovics Lászlóné, Ybl Miklós-tér 5. sz. ; Knapp Konstancia, Toldy-Ferenc-utca 30. sz. ; Lutter Nándorné, Fő-utca 42. sz. ; Rosner Ferencné, Ybl-Miklós-tér 2. sz. ; özv. Edvi Illés Gyuláné, Retek-utca 37. sz. özv. ; Zuber Kálmánné, Csaba-utca 12., II. 9. sz.

A III. kerületben : Laub Jánosné, Pacsirtamező-utca 57. sz.

A IV. kerületben : Finta Róza, Veres Pálné-utca 27. sz. ; Fischer Róza, Városház-utca 4. sz., III. 12. ; Galli Betti, Régiposta-utca 1. sz. ; Hellebronth Berta, Királyi-Pál-utca 4. sz. ; Novák Mártonné, Ferenciek-tere 2. sz. I. ; Tausch Hermin, Borz-utca 1. sz.

Az V. kerületben : özv. Aigner Gyuláné, Rudolf-rakpart 7. sz. ; Hámor Józsefné, Dorottya-utca 1. sz.

A VI. kerületben : Kraemer Gézánné, Rákóczi-út 10. sz., I. ; özv. Lafrankó Jánosné, Erzsébet-körút 58. sz.

A VII. kerületben : Dancer Aloisa, Dob-utca 14. sz., I. ; Harer Gyuláné, Bajza-utca 14. sz. ; özv. Kluzatsek Rezsőné, Vörösmarthy-utca 10b. sz. ; Madaras Józsefné, Rákóczi-út 53. sz., III. ; Steiner Mártonné, Thököly-út 50. sz.

A VIII. kerületben : báró Barkóczy Ilona, Sándor-utca 23b. ; özv. Bányay Miklósné, József-utca 20. sz., I. ; gróf Batthyány Tivadarné, Horánszky-utca 4. sz. ; özv. Gosztonyi Kálmánné, József-körút 63. sz. ; Hermann Lászlóné, Német-utca 37. sz. ; özv. Hoffmann Tódorné, Mária-utca 22. sz. ; Holéczy Józsefné, Kemény-Zsigmond-utca 12. sz. ; Holzschuh Lajosné, Baross-utca 59. sz., II. ; Jungmayer Mihályné, Nagytemplom-utca 31. sz. ; Kvassay Jenőné sz. Barkóczy bárónő, Rökk-Szilárd-utca 41. sz. ; Lafrankó Károlyné, Mária-utca 21. sz. ; Murmann Alexandra, Horánszky-utca 28. sz. ; Rózsay Valéria, Sándor-utca 13. sz., II. ; gróf Serényi Istvánné, Szentkirályi-utca 16. sz. ; özv. Stiepek Pálné, Jázmin-utca 9. sz. ; Tihanyi Béláné, Szentkirályi-utca 11. sz. ; Tretter Györgyné, Magdolna-utca 22. sz. ; Haasz Emilia, József-körút 52. sz. ; gróf Zichy Livia Klára, Scitovszky-tér 2. sz. ; Éberling Józsefné, Üllői-út 66. sz.

A IX. kerületben : Cseley Józsefné, Üllői-út 79. sz., I. ; özv. Kemenes Jánosné, Mester-utca 3. sz., II. 11. ; gróf Keglevich Miklósné, Erkel-utca 15. sz. ; Pesthy Árpádné, Bakács-utca 8. sz. ; Rabolt Margit, Üllői-út 9. sz. ; Kégl Gizella, Üllői-út 85. sz. ; Kesztye Betti, Üllői-út 85. sz. ; Rumppler Gézánné, Üllői-út 85. sz.

A X. kerületben : Herfort Ilona és Irén, Füzér-utca 34. sz.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Sik Sándor*: III. Zsoltár (költemény). — *Dr. Bozóki Géza*: Vannak-e a gyakori szentáldozásnak akadályai? — *Tiefenthaler József*: Oltáriszentség és a XI. katolikus nagygyűlés. — *Jeszénák Gábor báró*: Jézus ujrászületése az ellenség előtt. — Heine, a nagy költő — mint tékozló fiú. — Egy kis vértanú első áldozása. — Történelmi tár. — Gyakori szentáldozás. Rovatvezető: *Reviczky Aladár* főmunkatárs. A Krisztusban való megújulás. — Gyermekvilág. Rovatvezető: *Dr. Syllaba Emil*. Boldog új élet! Szentséglátogatás. — Röptében a nagy világ körül. — Egyesületi élet. — Kimutatók. — Telefon-pósta. — Borromeus.

III. ZSOLTÁR

Uram, mért sokasodtanak
meg, akik gyöfőrnek en-
gemet?
Sokak kelnek föl ellenem.

Sokak mondják az én lel-
kemnek:
Nincs üdvössége néki Iste-
nében.

De te, Uram, te engem be-
fogadsz,
Te vagy a dicsőségem,
Aki fejemet fölmagasztalod.

Az Úrhoz kiáltottam szóza-
tommal
És szent hegyéről ő meg-
hallgatott.

Én aludtam és szunnya-
doztam,
S fölkelek, mert az Úr ma-
gához fogad engem.

Nem félek a népek ezreitől,
Kik körülvesznek engem:
Kelj föl, én Uram, ments
meg, Istenem.

Mivel hogy megvered mind-
nyájunkat,
Akkor ok nélkül én ellenem
törnek,
Te megtöröd a bűnösök
fogát.

Az Úrnál van az üdv,
És áldásod a te néped fölött.

Sik Sándor.

Vannak-e a gyakori szentáldozásnak akadályai?

AMIÓTA X. Pius pápa a gyakori áldozásról szóló rendeletét kibocsátotta, egyes templomokban reggelenként igen megható jeleneteknek lehetünk szemtanúi. Ismerünk olyan plébániákat, hol a naponkénti 4—5 szentmise alatt százával járulnak a hívek az Oltáriszentséghez s szegény koldusasszony mellett ott látjuk térdepelni a magasállású tisztviselőt, az ártatlan 7—8 éves gyermek oldalán az előkelő nagyvilági úri hölgyet. S ez nem muló tünemény, hanem mindennap megismétlődik s egyeseknél annyira megszokottá vált az, hogy a szentmise alatt magukhoz vegyék az Élet kenyerét, akár csak az, hogy evangélium alatt föl állunk, vagy hogy Úrfölmutatás alatt le kell térdepelnünk. Valósággal visszatérni látjuk az első keresztények korát, kikről tudjuk, hogy «Erant perseverantes in communicatione fractionis panis» és akik az oltárnál nyerték azt a csodálatos lelki erőt, mely bámulatkiáltást csalt hőhéraik ajkaira, midőn mosolygó és átszellemült arccal léptek a verpadra, pedig néhány perc múlva tán csatokban szedték le róluk az élő húst vagy kalapáccsal vérték ki fogaikat. Az első keresztények mesterek voltak az állhatatosságban s mégis, szent Cyprián szerint, lehetetlennek tartották azt, hogy valaki a vértanúság kínjait el tudja viselni az «Erősek kenyere» nélkül. *«Idoneus non potest esse ad martyrium qui ab Ecclesia non armatur ad proelium»*. Valóban ez a szerény és igénytelen fehér ostya kitudja oltani a bűn izzó kohójának tüzet és jéggé fagyasztja vétkes vágyainkat. Óvatossá, állhatatossá, szeliddé és béketűrővé teszi az embert. Nézzetek meg egy mindennapi áldozót munka mellett, beszélgetés alatt, vagy a sors csapásai közepette, minő serény a dologban, minő óvatos nyelve megfélekezésénél és minő nyugodt bajaiban! Egész lényén átömlik annak szelidsége, kit oly gyakran magánál lát vendégül s ki őt lassan, de biztosan megtanította a szentek tudományára.

Képzeljük el benépesedve az egész világot mindennapi vagy legalább is gyakori áldozókkal. Minő változás állana be egyszerre, minő nyugalom uralkodnék rögtön minden nemzetközi megegyezés nélkül. A béke igazi hajléka nem a Carnegie millióból épülő hágai békepalota, hanem azon emberek millióinak szíve, kik naponként magukhoz veszik a «béke fejedelmé»-t. Mennyi áldatlan civódás, pör, keserűség, családi viszály s a mindennapi élet mennyi milliárdnyi apró túsúrásai szünnének meg legott, ha a család tagjai, kivétel nélkül, mind az oltár mellől indulnak napi foglalkozásaikhoz.

Szédítő perspektíva, pedig megvalósítása igazán csak tőlünk függ. Szenteltesse meg a te neved, mondjuk mindennap a «Miatyánk»-ban s vajjon nem egyedül rajtunk áll-e, hogy az Úr neve megszenteltesse és

eljöjjen az ő országa. Vajjon mivel lehetne jobban megközelíteni ezt a nagyszerű célt, mintha mindennap vendégül látjuk szívünkben, összes cselekedeteink gép-kamrájában és főműhelyében azt, ki saját maga mondta magáról, hogy: rendkívüli boldogság számára az emberekkel együtt lenni, az ő sziveikben elrejtőzni s aki majd gondoskodik róla, hogy ez a megszentelés megtörténjék és eljöjjen az ő uralmának ideje.

És mégis mit látunk? A gyakori áldozásnak még mindig rendkívül sok ellensége van. Egyesek azt mondják, hogy a papság nem is elegendő ahhoz a temérdek gyónáshoz, melyre szükség volna, ha a mindennapi áldozást meg akarjuk valósítani. Sokkal több gyónatónak kellene, mert a mostaniak nem győznék e munkát.

Minő légből kapott érv és üres kifogás. Hiszen mentől jobban szaporodik a gyakori áldozások száma, annál kevesebb és rövidebb gyónásra van szükség. Értsük meg jól és kövessük azt a szabályt, amit Antoni kanonok mond a pápa által jóváhagyott erről szóló könyvében. «Menjen mindenki félelem nélkül és örömmel az oltárhoz, áldozzék napokon, heteken, sőt hónapokon keresztül is gyónás nélkül, mindaddig, míg tudja, hogy nem követett el halálos vétket». Teljesen nyugodt lehet, mert a bocsánatos vétkek nem akadályai az áldozásnak. Azt pedig, hogy halálos vétket követett-e el vagy sem, mindenkinek meg fogja mondani saját lelkiismerete. Lehet, hogy valamelyik bűnről tán nem tudja megállapítani, vétkek volt-e az vagy sem. De egy halálos bűnről nem tudni, hogy az halálos, az tisztára lehetetlenség.

Nyitva van az ablakom, szunyog dűnyögést hallok, körül nézek, az apró zümmögő kis bogárkát, hasztalan keresem, nem tudom megpillantani, de ha beröpül az udvarról egy kakas és hangosan kukorikolva röpköd szét a bútorok közt, úgye azt okvetlenül látni fogom s tudom, hogy itt van szobámban? Így vagyunk a bocsánatos és halálos vétkekkel is. Mindaddig tehát, míg a nagy vétkek fullánkja nem sebzi szívemet, nyugodtan

Szal. szent Ferenc.

terdelek mindennap az Oltáriszentség elé s megvetem a gonosz lélek incselkedését, mely a legképtelenebb ürügyekkel akarja fejembe verni, hogy most szentségtörést követek el, midőn ép ellenkezőleg azért omoltam az áldoztató pap elébe, mert komoly szándékom a megjavulás, a tökéletesedés útjára való lépés és a bűntől való tartózkodás. Ilyen érzelmek mellett mindig jobb — írja Husslein József, jezsuita atya, az «America» című katolikus hetilap folyó évi augusztus 26-iki számában — magunkhoz venni az Urat, mintsem attól távolmaradni, habár csak egyetlenegyszer is. Mert egyetlenegy áldozás is oly égi kincsekkel gyarapítja lelkünket, hogy attól megfosztani magunkat, valóban érthetetlen könnyelműség. S ha azután egy áldozástól elmaradunk, már könnyebben fogunk elmaradni a következő napon is és így tovább, míg egyszerre csak elköveztük a halálos vétket. Ellenben a napi szentáldozás egyre jobban gyarapítja lelki erőnket, egyre világosabbakká és kedvesebbekké teszi előttünk az Isten parancsait, magunk belátjuk, hogy e parancsok milyen tökéletesek, milyen jók és mennyire szükségesek s nem sok idő kell hozzá, hogy így imádkozzunk: «Uram Isten, bocsáss ma rám bármi csapást, bárminő szenvedést, csak azt ne engedd, hogy halálos vétket kövessék el!» Bénán, sántán,* vakon, szegényen, az emberektől elhagyatva, megvetve bejuthatok a mennyországba, de ha csak egyetlen halálos vétkem van is, már el vagyok zárva Tőled, tehát ezerszer inkább csapások érjenek, mintsem az a szerencsétlenség, hogy halálos vétkekkel bántsalak meg Téged.

Aki egyszer megízlelte a gyakori áldozás gyönyörűségét, azt nem tudja többé semmi visszatartani attól, hogy folyton és folyton ne kívánczok az angyalok eledele után. S vajjon az ilyen fog-e ismerni olyan akadályokat, minőket a világ emberei fölhoznak: «Nincs időm, ez túlzás, mit szólnak hozzá az emberek, lám ez és ez gyakran áldozik, mégis vétkezik, én becsületes ember vagyok gyakori áldozás nélkül is» s több eféjét.

Igen ritka és kivételes eset az, hogy valakinek ne legyen alkalma reggelenként, ha t. i. komolyan akarja, áldozni. Ime New-Yorkban az éjjeli munkások számára a szent András és Asszisi-i szent Ferenc templomokban ma már hajnali fél 3 órakor tartanak szentmisét s vajjon nem követnék e példát máshol is, ha a hívők komolyan akarnának áldozni. Persze, most kényelmesebb dolog oda vetni azt: «Máshol lehet, de az én esetemben, ez ki van zárva».

Ki hinné azt el, hogyha a Megváltó kívánja a gyakori áldozást, pedig kívánja, nem adná meg egyúttal annak lehetőségét is? Lehet, hogy áldozatot kell érte hoznunk, tán nagy áldozatot, de annál nagyobb lesz a lelki édesség is, amivel Isten majd megjutalmaz, mert ne feledjük, hogy az Ég és Föld Ura nem hagyja magát felülmulni nagylelkűségben. Ha mi nagylelkűek vagyunk, ő ezerszer nagyobb lelkű lesz. — Vele ne pró-

bálkozunk versenyezni, hanem csodáljuk végtelen bőkezűségét és habozás nélkül tegyük meg neki ezt az örömet.

És vajjon a gyermekek, az apró iskolás 7–8 éves gyermekek, nem lehetnek-e szintén mindennapi áldozók? A multkor egy szülővel beszéltem s kérdeztem tőle, hogy kis fiacskáját, ki mellesleg mondva korát meghaladó intelligenciával rendelkezik, miért nem küldi áldozni, hiszen már elmúlt 7 éves. Még nem érti, mi az az áldozás, volt a felelet. Hogyan ennyit nem lehet vele megértetni, hogy ez a táplálék különbözik a rendes kenyértől, mikor megtudom neki magyarázni a gőzmozdonyt, az autómobilt, a repülőgépet, ilyet ne mondjatok nekem. Tudjátok-e ti szülők, hogy minő kincstől fosztjátok meg ezt az ártatlan szívet? Tán egy nagy szent, örökös büszkeségetek és kimondhatatlan örömötök lenne egykor a korán kezdett és gyakori szentáldozások révén s ehelyett esetleg kicsapongó, érett, ifjúvá növekszik, ki miatt könnyek özöne fog végig peregni orcáitokon, ki szégyenetek és keserűségetek lesz valamikor. Mit gondoltok, mit jelentett az, midőn az Üdvözítő egykor így szólt: «Hagyjátok hozzám jönni a kisdedekeit!» Tán egyedül azoknak a gyermekeknek szólt, kik az ő idejében éltek és nem az egész világ összes gyermekeihez lett intézve? Én azt hiszem, hogy a jövőbe látó isteni Mester tekintete átröpült az évszázadokon és a ti magzataitokra is gondolt, mert tudta, hogy egykor földérül a mindennapi áldozások aranyhajnala: X. Pius pápa 1906. július 27-iki rendelete világosan kimondja, hogy a gyermekeknek is lehetőleg mindennap kell áldozniok, már pedig, ha ő nyilatkozik így, akkor a Szentlélek szólt általa s nincs más hátra, mint alázatosan meghajolni szavai előtt és követni utasításait, melyek oly áldásos eredménnyel kecsegtetnek.

Tanulmányozom, évek óta tanulmányozom a katolikus vallás szépségeit és tökéletességeit. Lelkem folyton csak újabb egyszerűségeket és kincseket fedez föl benne, de nincs egyetlen egy pontja sem, mely az elragadtatás nagyobb hangjait váltaná ki ajkaimról, mint a szentáldozás titka és az a leírhatatlan csodás perspektíva, mely szemeim elé tárul, ha arra gondolok, hogy mivé lenne ez a föld a gyakori szentáldozások révén és ha eszembe jut, hogy minő kevés akadálya van annak, hogy ezt megvalósítsuk. Csak akarni kell s a többi magától fog menni. Annyi kétségtelen előtetem, hogy a gyakori szentáldozásnak komoly, számbavehető akadálya egyetlenegy sincs. Oh gyakori áldozás drága hajnalának napja jöjj el mielőbb erre a szerencsétlen, meghasonlott, szomorú földre és tégy vidámmá bennünket, hiszen az Isten végtelen jóságában az öröme teremtett minket! Miért tagadnád ezt meg tőlünk?

Dr. Bozóky Géza.

Oltáriszentség és a XI. katolikus nagygyűlés.

NEM GYÖNYÖRKÖDHETTÜNK ezúttal sem az eucharisztikus körmenet imponáns voltában, de még nyilvános eucharisztikus díszülésben sem lehetett részünk. Pedig a régi katolikus nagygyűléseknek mindkettő fénypontja volt. És mégis azt állítjuk, hogy a XI. katolikus nagygyűlés az eucharistia tiszteletében nem jelent hanyatlást. Sőt határozott haladás állapítható meg. A régi pompázó, ünnepieskedő, látványos és fölötté hangos körmenet és díszülés helyére csendes, elvonult, de mindenestre mélyrehatóbb és intenzivebb munka lép. Nem akarunk állást foglalni az eucharisztikus körmenetek ellen. Igaz, hogy ilyen nagy és díszes körmenetek és fölvonulások alkalmával az ember mindig csak a résztvevők két osztályát láthatja. Az egyik rendez, dirigál, intézkedik, a másik — szegény — áldozata ennek a folytonos rendezésnek, dirigálásnak és intézkedésnek. A harmadikat, t. i. az imádkozók és imádók csoportját, mi legalább hiába kerestük. No, de ki tagadhatná emellett az eucharisztikus díszkörmenetek lélekemelő, felemelő hatását? Megerősítik a kételkedőket, tiszteletet parancsolnak a gúnyolódóknak, nyilvános, egymást buzdító megvallásai hitünk legmagasztosabb tanának.

A megboldogult Városey érsek elnöklete alatt tartott díszülések pedig mindig is nagy és lelkes közönséget vonzottak és a merészségnél is több volna azt állítani, hogy ezen díszülések nem mozdították elő az Oltáriszentség ismeretét és tiszteletét. Mégis értékesebb és kihatásaiban maradandóbb a legutóbbi katolikus nagygyűlés csendes, elvonult kettős eucharisztikus munkája: *a belső megszentelődés és a tervek kovácsolása.*

Nézzük előbb az elsőt: a *belső megszentelődést.* Ideszámíthatók mindenestre az istentiszteletek, melyeket főleg a nagygyűlés első napján, de kisebb mértékben a többiekén is tartottak. A vasárnap délutáni ájtosságokon szüntőlgteltek meg a belvárosi, lipótvárosi és józsefvárosi plébániatemplomok, valamint az örökimádás és a szervita templom. Magyar, német és tót nyelvű szentbeszédekben oktatták és buzdították a hívek tömegeit. Utána egy-egy püspök tartotta a litániát. Valóságos zarándoklat vette körül az oltárokat, mert hisz az ország minden tájáról összesereglett katolikusokból került ki a hívő közönség nagy része. Buzgón és bensőséggel ostorozták az egek Urát, hogy adja áldását, megtermékenyítő kegyelmét a XI. katolikus nagygyűlés komoly munkájára. Mert ha az Úr Jézus malasztja nélkül még gondolni sem tudunk érdemeset az örök üdvösségre, hogyan tudnánk nélküle egy ország katolikusait fölrázni tespedésükből, vallási öntudatot önteni beléjük, hogyan tudnánk nélküle vallási intézményeinket szaporítani és megvédeni?

A hétfői napon különösen nagy forgalma volt az örökimádás-tem-

plomnak. Már kora reggel annyi vidéki pap jelentkezett a misézésre, hogy akárhányan kénytelenek voltak a szentáldozással megelégedni, de a szentmiseáldozatot nem mutathatták be. Napközben pedig tömegesen látogatták az oltár trónusán kitett Oltáriszentséget.

Az örökimádás-templom a XI. katolikus nagygyűlés keretébe mégis főképen az esti «szent órá»-val illeszkedett bele. Nyolc óraker kezdődött. Az elmélkedés igazán magasröptű tárgyát «A szentek egysége» címen Tyukoss Ev. János esperes-plébános adta. A templomot a közönség teljesen megtöltötte, még a karzatokon se maradt egy talpalatnyi üres hely. Az énekkel felváltott elmélkedés hármias pontjait szentségbetétel követte, melyet Kánter Károly prelátus tartott fényes segédlettel.

De a XI. katolikus nagygyűlés egyik szorosan vett eucharisztikus munkája, a belső megszentelődés a legfényesebb perceit a Szent-István bazilikában élte le.

Ha valaki sajnálja, hogy nem épülhetett egy díszkörmenet felemelő hatásán, azt ide utasítom, itt bő kárpótlást nyer, itt felemelőbbet, épületesebbet láthat — 4000 embert a szentáldozáshoz járulni. Mult évben 3000 volt. Egy előkelő vidéki lutheránus lelkésztől hallottam, hogy ahányszor Budapestre jön, mindannyiszor fölkeresi a Szent-István bazilikát. A szentek remek és áhitatot gerjesztő képei és szobrai — tehát egy protestánsra a szentek képei és szobrai — mély benyomást tesznek lelkére, olyannyira, hogy egy teljes óráig szokott a legmélyebb áhitatban elmerülni.

Szeretném, ha látta volna ezt a tömeges szentáldozást. Mikor már a hideg kőszobrok és festett képek is mélyen hatottak reá, mit érzett volna ezen élő, lelkes szobrok áhitata és imádata láttára? Mit érzett volna a mély hit és a Krisztus utáni vágy e tömeges megnyilatkozása előtt, midőn 4000 áldozó boldogságtól sugárzó arccal egyesült az ő Megváltó Jézusával.

De még sokkal inkább szeretném, ha minden katolikus széles ez országból tanuja lehetett volna ezen elemi erővel ható, magasztos, feledhetetlen jelenetnek. És az áldoztató rácsnál sokkal korábban fogytak ki a nők, mint a férfiak. Ő, aki feljött Budapestre erős, katolikus öntudatot, sziklaszilárd hitet meríteni, de nem járult az Úr asztalához, vagy legalább is nem épült a kongreganisták bazilikai áldozásán, az a katolikus öntudatnak és erőnek legfőbb forrásait elkerülte. A fenséges kép, a magával ragadó látvány, melyet ez az áldozás nyújtott, parancsolóan súgta a szemlélő lelkébe: mondj egy miatyánkot azért a jóságos Szentatyáért, aki apostoli ihlettségével e fényes perceket szerezte, mert hisz az ő arany-szavai és intelmei a gyakori szentáldozásról vezették a 4000 kongreganistát az Úr asztalához.

(Folytatása következik.)

Tiefenthaler József,

A kis Jézus bemutatása a templomban.

Jézus újraszületése az ellenség előtt.

QILY nagy öröm töltötte be a betlehemi pásztorok szívét, amikor megtudták Jézus születését az angyaloktól; akkor énekelték ezek e mély-séges szavakat: «Békesség a földön a jóakarató embereknek». Azóta századok születtek és századok haltak meg és mi az édes Üdvözítő születésének az évfordulóján, a szép karácsonykor Krisztus születésén gyarló szívünk minden érzelmével szintén örvendünk s áldjuk a napot, amely nekünk a Megváltót adta. A borzadalmairól ismeretes német-francia háborúban, 1871-ben épen szent karácsony estéje volt, amikor egy hadosztály francia katonaság, hosszú és fáradságos menetelés után, ennek fáradságait kipihenendő, tábort ütött. Könnyen érthető, hogy mennyire jól esett ezen elcsigázott katonáknak ezen kis pihenés is, noha puha ágy helyett a puszta, kemény földdel kellett beérniök.

A katonának azonban mint mindenha, úgy különösen háborúban, ahol annyi mindenféle esély játszik közbe, egyetlenegy perce sem lehet biztos. Jön a parancs, amikor a legkevésbé sem gondolná és útra készen kell lennie. Így történt ez most is: alig hogy ezen hadosztály a táborban letelepedett, már is hire jött, hogy a németek erőltetett menetelésben közelednek, amiért is egy század, kétszáz ember, sürgős parancsot kapott, hogy előrsi szolgálatra induljon. Mit volt tehát mit tenniök, mint elindulni rendeltetésüknek a helyére, egy erdőnek a szélére, nem messze az ellenséges hadállástól. Késő est volt már akkor és borzasztó hideg; a hadfiak kezeiket köpenyük zsebébe tették s a fagyos dér egész külsőjüket elborította. Elérték az erdő szélét és mily jól esett volna e helyütt tüzet rakniok, hogy megdermedt tagjaikat fölmelegítsék; de nem lehetett, nehogy az ellenség észrevegye őket. A csapat parancsnoka úgy, amint a helyzet megengedte, mégis pihenést vezényelt. A katonáknak, akik szoros szolgálatban nem voltak, a lepihenésre a már meglehetősen nagy magasságot elért hónál egyéb nem állt rendelkezésre: ezen tehát többen, nem bírván többé magukkal a nagy fáradtságtól, lepihentek. A folyvást eső hó és száraz falevél meglátszott rajtuk könyörölni, amidőn hullott reájuk, hogy sűrűn betakarja. Rettenetes egy könyörülés volt ez, amely egy második moszkvai visszavonulást idézhetett volna emlékezetükbe. Késő éjszakára járt már az idő, gyorsan közeledett az éjféli. A holdvilág gyönyörűen világított és elragadó látványt nyújtottak a ragyogó csillagok milliárdjai az égbolton. A hadfiak gondolata hol járt volna máshol, mint amaz édes otthonban, ahol más években oly kedvesen töltötték el e szép éjszakát, örvendezve a Megváltó földi születésének az emlékezetén; ki tudja, megérnek-e még egy ilyen karácsonyt. Vajha azon sok csillag közül, amely az égbolton ragyogott, egy is megkönyörülne rajtuk; ha már a családi tűzhelyben nem lehetnek, vajha csak egy is közülük úgy tenne, mint tett valaha ama csillag, amely a napkeleti bölcseket a minden vigasz forrásához, Jézushoz vezette és hozna nekik is akár egy cseppet is e szent, de most oly borzalmas éjszakán, ama örömből, amelyet a csöndes családi otthonban az emberek a kis Jézus születése fölött élveznek. És ezen kívánságukat Jézus nemcsak hogy teljesítette, hanem még jóval többet tett, tette a legtöbbet: megisméltődött ekkor szorosán az, ami 1871. év előtt Betlehemben történt s megszületett Ő éjfélkor az annyira vigasztalásra szoruló katonáknak szeme előtt. Midőn ugyanis e kised csapat az említettem bús gondolatokba volt elmerülve, egyszerre zaj hallatszik, majd pedig a hold által félig megvilágított homályból egy alak tűnik elő. Ki ez, mi ez, kérdi a parancsnok, ilyen későn és ezen rettenetes hidegben? Talán kísértet, rossz szellem? Nem, az ezrednek jó szelleme, a tábori lelkész volt, aki mint jó pásztor a leghelyesebbnek találta, ha ezen a többtől elszakított és annyira

szenvedő szegény katonáknak e szent éjszakán vigasztalást hoz. Mondja a parancsnoknak: «Én éjjeli misét akarok nektek mondani, ti szegények erre a legjobban rászorultok.

Ime közelünkben egy dülledező ház, amelyben ezt meg fogom tenni. Fekessük vízszintesen az ott található egynehány ócska deszkát, szolgáljon ez oltárul. Van nálam oltárkő, amelyet ráfektetek, van ostyám és kulacsomban bor a szentmiséhez. Hoztam magammal misekönyvet is és kis kelyhet.» Fel lön tehát ott az oltár ekként állítva, amelyen a deszkák hasadékaiba két gyertyát erősítettek be és meggyújtották. Egynéhány katona gulába tette fegyverét, mely a misekönyvhöz állványul szolgált. Erre azután éjjelkor megkezdődött a szentmise. Miként az éjjeli lepkék a fény láttára közelednek: így tettek a katonák is, akik közül már több félig el volt alélva; odavonzotta őket az oltáron égő két gyertyának halavány fénye a szent ténykedés helyére, ahol térdre borulva ájtatos imába merültek. Az Ürfölmutatáskor a pap szavára megszületett nekik ugyanazon Jézus, aki 1871. év előtt Bellehembben szállt le az égből. De még hozzá mily hasonlatosság az akkori és a mostani között: mint akkor, úgy most is oly nagy szegénységben, egy nyomorult viskóban kellett Jézusnak a földön megjelenie. Nagyobb jóságot tanusított azonban most Jézus e katonákhoz, mint azt tette egykor a betlehemi pásztorokkal; mert míg ezek csak angyal jelentése után jöhettek Jézushoz: addig most a katonáknak szemeláttára szállt le a Megváltó az égből a földre. Mennyire kérték is ezek Őt, hasonlólag a jámbor pásztorokhoz, hogy áldja meg őket és áldja meg az otthoniakat és legyen vigasztalójuk megmérhetlen szenvedéseikben.

Amikor Jézus Betlehembben megszületett, békesség volt az egész világon, igaz ugyan, hogy most a legnagyobb harci zajban született meg, közel az ellenséghez; de meghozta ehelyett az oly sokat szenvedő katonák lelkében ama békét, amely többet ér a világ valamennyi kincsénél is, amelyről egykor oly szép dalt zengedeztek az angyalok: «Békesség a földön a jóakarátú embereknek». Kevéssel utóbb e kised csapat az ellenséges harcvonal elé került s csaknem valamennyi tagja hősiesség után elesett. Meghaltak azonban a belső béke ama édes érzetével, amelyet nyújtott nekik a tudat, hogy előttük karácsony szent éjszakáján megszületett Jézus utoljára és megáldotta őket.

Jeszenák Gábor báró.

Heine, a nagy költő — mint tékozló fiú.

QIKOR rossz, erkölcstelen életmódja testét ronccsá tette, leborult Párisban Venus, a bűnös szépség és gyönyör istennője szobránál s esengve kérte: «Te, a szépség istennője, kit egész életemen át szolgáltam, segíts most rajtam». S a csonkakarú szobor azt sugta neki: «Hisz tudod, hogy nincsenek karjaim, hogyan segítek rajtad». Igen, így tesz: mindig a bűn, a gonosz az emberrel: tönkreteszi és azután otthagyja vergődni a sárban. — De legalább mindenki, kit a bűn megejtett, megrontott, követné Heine példáját, akinek utolsó olvasmánya a biblia volt és bűnbánó szívvel, a tékozló fiú megtörtségével és alázatosságával fordult Urához, Istenéhez.

Egy kis vértanú első áldozása.

NAP Afrika közepén ragyogtatja sugarait és ezen aranyos ragyogása alatt a kék ég tisztábbnak, a gazdag természet még szebbnek és a tiszta víz még átlátszóbbnak tűnik elő.

Eme környék közepén elszigetelve van a Tégon-i misszióknak csendes és nyugalmas kis kápolnája. Kétségkívül egyszerű falai szomorúak, butorzafa is nagyon szegény. Azonban mit ér ez mégis, minthogy a szegény faoltáron lakik az ég és föld Istene!...

Az oltárszekrény előtt térdel, imádkozik a gondteljes, csüggedt misszionárius. Ó! régen elhagyta hazáját, családját és ezen távoli helyen mindent elkövet, hogy a lelkeket megnyerje. Mindazáltal Istenem, Te tudod, nem kimél sem fáradságot, sem könyörgést. O Uram! meg kell adnod a kereszténység felvirágzását; minthogy sem könnyei, sem imái nem tudják apostoli szívét kielégíteni.

Kopognak, a pap az ajtóhoz megy:

— Ki az? — kérdé szeretetteljes hangján.

— Én vagyok Atyám, Pangoló. Érted jöttem, egy szegény keresztény miatt, ki a Magnesi-i faluban haldoklik és kívánja isteni Üdvözlőtök magához venni.

— Lehet jó Pangolóm — felelé a misszionárius, aki ismerte ritka keresztényeit — lehet és maradj itt, míg visszatérek; egyedül megyek Magnesi-ba, (halk hangon tette hozzá), mert az üldözők talán nincsenek innét messze.

Mialatt ezeket mondta, egy kis néger surrant mellé; egyik kezével félénken megfogta az övét és tiszta, gyermeki hangján felkiáltott:

— Hogyan, atyám! te elmész anélkül, hogy engem elvinnél? · Ó miért? nem te mondtad gyakran, hogy én a jó Istennek kis szolgálja leszek és hogy mikor te elviszed az Urat, én elkisérem mesteremet?

— Kétségkívül Szamó, kétségkívül, de ma nem, mert tudom, felismernek a gonoszok.

— Ó atyám! — válaszolá a gyermek könyörgő hangon és könnyes szemekkel — minthogy te elviszed a jó Jézust, mily veszélytől félhetnék? Ó kérlek, engedd meg nekem, hogy elkísérhesselek!

Meghatva ezen megindító kérelemre, Isten szolgálja felelé:

— Jöjj tehát, kedves kicsikém, jöjj.

— O! köszönöm, mondá Szamó, mialatt tekintete élénk hálától ragyogott.

Mindketten bementek a kápolnába és letérdeltek az oltárszekrény előtt. A gyermek néha örvendve suttogá: «Köszönöm Istenem! köszönöm, hogy engem kis szolgálódnak választottál». Rövid, de buzgó ima után a pap elővette az oltárról a szent ostyát, mellére helyezte és elhagyta Szamóval Tegonát. A Magnesi-uton Istennek apostola összeszedetten haladt, a legszentebb Szentségre gondolva, kit szívéen vitt lelkének vigaszára; és kis szolgálja örömmel telve gondolt az ezerszeresen boldog napra, mikor ő szegény gyermek először fogadja magához az ég nagy Istenét. O! a mennyországban az angyalok bizonyára mosolyogtak e tiszta lelkek szent vágyain!

— Atyám — mondá a kis néger, hirtelen félbeszakítva a misszionárius imáját — te tudod és az Üdvözítő is tudja, hogy én minden erőmből jó és jámbor lenni igyekszem, tehát mikor jön lelkembe az édes Jézus?

— Nemsokára gyermekem — mondá a pap elmékedésébe merülve.

Mégis néha megállt nyugtalanul. Körülötte hatalmas fű terült el, mint valami nyíló virágokkal átszőtt végtelen pázsitszőnyeg, néhány szép magányos pálma és vízből kiálló óriás bambusszal. Hallgatott, de még sem hallotta a madarak elragadó énekét; amint egymásnak panaszkodva, ide s tova röpdöstek égszínké, smaragd szárnyaikkal.

Minden nyugodt, a legcsekélyebb nyugtalanlás sem volt látható és az atya egy pillanatra megnyugodva folytatta útját. Mialatt nyugtalanáság nélkül haladt, egyszerre istentelen, vérszomjas emberek közeledtek feléje fegyverrel kezökben. A gonosz lélek sarkalta fekete szándékukban. Óvatosan jöttek, a tövisék, cserjék és biborszinű kaktuszok elrejtették őket Tégoná pásztorának szemei elől.

Krisztus szolgálja vigyázz! a gonoszok is az úton vannak és mialatt te Istenedre gondolsz, ők halálodat tervezik.

Csakhamar az ágak zörgésére felemelte fejét a misszionárius és a

földre szegezve maradt; mert hóhérai egész közel voltak és ezek kegyetlen örömének látása elősegítette a válságot. Mit tegyen? meneküljön? Menekülésük lehetetlen volt, ez erdős vidéken keresztül vágni a sűrű cserjéken, azután a kúszo növények mérhetetlenül összekötötték minden fát, egész a földig leengedvén hófehér illatos virágaikat, nem volt-e legyőzhetetlen akadály a menekülésre?... Mit tegyen? Belenyugodjon? Kétségkívül szivesen megtette volna saját részéről, de tekintete fájdalomosan nyugodott az ijedten oldala mellé siető gyermekén.

Amint az üldözők közelebb értek, egyik közülök feléje kiáltott:

— A fehér atyát keressük, aki Európából jött, felelj, nem te vagy az?

Távol a titkolódástól felelé a pap:

— Én vagyok.

Ekkor ördögi gyűlölettel kiáltották mind:

— Meg kell halnia! meg kell halnia!

A rettenetes lárma hallatára Szamó mindkét kis karjával átölelte az atyát és nagylelkű elhatározással mondá:

— Ó én is, én is veled halok meg.

A sátánnak egyik cimborája megragadta izmos kezével és eltávolította a papot, aztán kegyetlenül beledöfte kardját a kis keresztény mellébe. Egyetlen felkiáltás nélkül a vértanú a földre esett, biborvörösre festve vérével a rétnék fűvét.

Üldözője megvetőleg lökte lábával vissza a misszionáriushoz.

Isten szolgájának a rettenetes gyilkosság láttára könny ragyogott szemeiben és szívében még buzgóbban imádkozott; a hóhér durva öklével tiszteletreméltó fejére vágott; ő is összeesett, ajkain a bocsánat szavával, kezei azonban mindig mellén voltak, nem engedve el a mennyei kincset. A gonoszok kielégítve pokoli dühöket, eltávoztak.

De az angyalok még nem jöttek a mennyországból a vértanúk lelkeiért. Ah, az Úr nem engedte, hogy nyomorult üldözőik előtt haljanak meg. Az atya egy pillanatra elkábulva az erős ütés által, már felkelt, Elhomályosult tekintete először is Szamót vette észre... Szegény gyermek! sebéből erősen folyt vére, teste kimerült, lélekzete nehéz; a halál közelléte látszott rajta. Erőszakkal vonszolta magát a misszionárius a kis négerig. Szánalomtól eltelve, hiába próbálta elállítani a vérző sebet. Hirtelen a kis vértanú felnyitotta szemeit:

— Atyám! Hol vagyok? — mondá gyenge hangon lihegve. — Ah, mily szép álom volt! A Szent Szűz magával vitt az égbe és befődött kék palástjával.

— Gyermekem — kérdé komolyan a pap — boldog vagy, hogy a mennyországba mész?

— Minden bizonnyal — suttogja — hisz oly szép ott lenni.

És mintegy bájos benső látomás által Szamó lezárta szemeit és haldoklott. Csakhamar a szomorúságnak kinyomata látszott arcán.

— Atyám! — kiáltott fel — te azt mondtad nekem, hogy nemsokára hozzám jön a jó Jézus: azonban ez mégis nagyon soká lenne, mert én most elmegyek.

— Nem — mondá egy hirtelen sugallattól indítva — nemsokára Ielkedbe száll az Udvözítő.

— Ó — felelé a vértanú boldog nyugalommal — hogy tudjam eléggé meghálálni?

— Kedves kicsikém, alázd meg magadat minden vétkeid miatt.

— Atyám — felelt a gyermek bájos őszinteséggel — keresztelésem óta nagyon szeretem a mennyei jó Mestert és iránta való szeretetből soha nem tettem rosszat.

Meghatva ez angyali lélek tisztaságától, a misszionárius leemelte szívről a legsz. Szentséget és elmondja az áldozási imát:

— Uram, nem vagyok méltó — mondá.

— Uram, nem vagyok méltó, nem vagyok méltó — ismétlé Szamó, szemei heves vágytól ragyogva. Mialatt a pap ajkaira helyezte a mennyei kenyeret, mellét bevérezte a gyermek ráhajtott feje...

Elmult az első találkozás az ég nagy Istene és a kis néger között. A kis vértanú szíve egyesült Jézus szívével.

Az Istenre való gondolatba elmélyedve volt a gyermek. Gyenge teste mindinkább kimerült. Hirtelen kitérte karjait és fájdalmas hangon felkiáltott:

— Atyám! A jó Jézus engem magával visz, mily szép! mily szép! és a korona is mily szép, melyet homlokomra helyez!

Hangja mindig jobban és jobban gyengült, de azért folyton suttogá:

— A korona! mily szép... Ó Jézus... Jézus... — és egy utolsó fohásban lelke elszállt az angyalokkal, hogy elnyerje a vértanúk győzelmi pálmáját!

A nap mindinkább hanyatlott; az esti szellő gyengéd lehelletével hajlongatta a lombos páfrányokat és pálmákat.

Ezen órában jött arra néhány keresztény, az úton találva a megsebesített atyát, amint Szamó élettelen teste mellett imádkozott. A misszionárius szemében könnyek ragyogtak, de ajkai buzgón suttogták:

— Istenem! a Te vértanúidnak vére a kereszténység magva; ez a mag hiányzott az én szántóföldemből, de most, ó Uram, e gyermek vére lesz az a megszentelt csira, melyből a lelkek virágoznak fel az örök életre.

Történelmi tár.

Legújabb közlemények.

Pozsony. Röviden hirt adtunk már arról, hogy a *pozsonyi Oltáregyesület* a múlt évben ünnepelte ötvenéves jubileumát. Nem lesz azonban érdektelen, egykorú források¹ alapján még egyetmást elmondanunk a jubiláló pozsonyi társaság első éveiről.

Még 1859. végén vetődött föl az Oltáregyesület megalakításának eszméje Pozsonyban. Nyomban meg is indult a taggyűjtés, a végleges megalakulás azonban csak 1860. február havában következett be, mire *Scitovszky* hercegprímás március 21. leiratával jóváhagyta az alapszabályokat. Szervezetét a pesti egyesületnek mintájára nyerte a pozsonyi. Az ujonnan alakult egyesületnek különösen szívére kötötte a főpásztor, hogy a «kölcsonös szeretet gyarapítása s a viszonyos együttértés könnyebb elérése végett» mindenkor szoros testvéri összeköttetést tartson fenn a pesti egylettel.

Nagy napja volt Pozsonynak 1860. március 29-ke. Ekkor ment ugyanis végbe az Orsolyák templomában az Oltáregyesület ünnepélyes megnyitása. A nagymisét s a szentbeszédet is *Viber* József fölszentelt püspök, pozsonyi prépost tartotta.

Május 17—29-ig már első kiállítását is megtarthatta az egyesület. A következő kiállítás 1861-ben április 14—29. közt folyt le.

1861. június végével már 954 rendes, 95 résztvevő meg 112 jótévő, összesen 1161 tagot számlált a pozsonyi Oltáregyesület. Ekkor már három fiókegylet is csatlakozott hozzá, úgymint az oroszvári, csumi és bezengei, összesen 210 taggal.

Ime, néhány vonás a kezdet nehézségeivel küzdő egylet zajtalan, de annál áldásosabb tevékenységéből. Áldásos működésének messze földön is elterjedt a híre. *Kubinszky* Mihály, kalocsai kanonok, a német katolikusok müncheni nagygyűlésén, 1861. szeptember 10-én tartott előadásában a hazai kath. egyesületi életről beszámolva, már büszkén mutathatott rá többek közt a pesti és pozsonyi Oltáregyesületek működésére. T—n.

Nyitra. A *nyitrai Oltáregyesület* 1897. évi júniusban püspöki jóváhagyással ellátva kezdte meg áldásos működését. Kezdetben mint a központi egyesület fiókja szerepelt, de 1898-ban önállóvá lett és a római törzsegyelettel egyesítette, részesévé válván ekként annak összes kiváltságaiban és lelki kegyelmeiben. Az önálló anyaegylethez csakhamar az egyházmegye területén megalakult fiókegyletek csatlakoztak. Az első hét év alatt 26 fiókegylet létesült, mely szám 1909. év végével 23-ra szaporodott. A fiók-

¹ Religio, 1861. évf. II. 183, és 275. l.

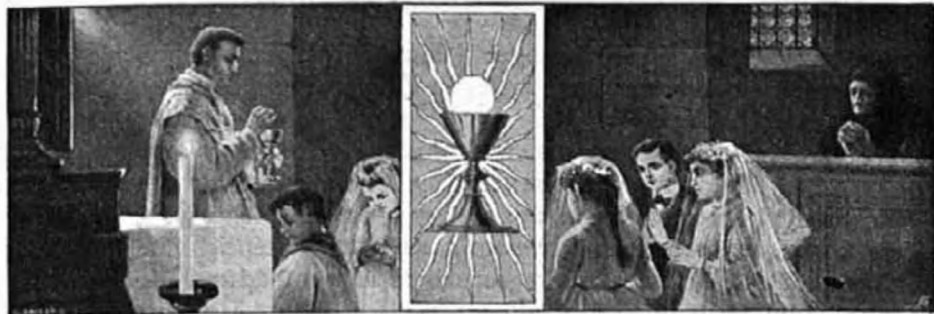
egyletek minden évben jelentékeny adományokkal segítik az anyaegyletet, minek fejében az viszont a szükséges egyházi szerekkel ajándékozta meg a szegény templomokat. Főnnállása óta 20 mennyezetet, 74 pluviale, 181 kazulát, 31 velumot, 30 ciborium-köpenyket, 35 antipendiumot, 50 stolát, 40 zászlót, 63 ministrans ruhát, 26 ravatalterítőt, 111 albát, 68 karínget, 131 válkendőt, 174 corporalet, 267 kehelykendőt, 91 oltárterítőt, 94 gyertyatartót, 32 misekönyvet, 18 füstölőt, szent sírt, kánontáblákat stb. istentiszteleti tárgyat összesen 39.429 korona összegben ajándékozott el. Az Oltáregylet tagjai minden hó második vasárnapján szent beszéddel egybekötött közös ájtatosságot végeznek. Minden évben a nagybőjt folyamán konferencia-beszédeken vesznek részt, melyeket külön e célra meghitt Jézustársasági atya szokott tartani.

Az egylet elnöknője özv. dr. Bongha Istvánné, aki keletkezése óta buzgólkodik az egylet érdekében. Segítségére van a tisztkar és a választmány. Az egyesület tagjainak száma a fiókegyletekkel együtt 13.000-en felül van.

Jótevői sorában Bende Imre megyéspüspök úr és dr. Francziscy Lajos theol. tanár különösen említhetők.

Battonya. A battonyai Oltáregyesület, amely a Budapesti Központi Oltáregyesülettel kezdettől fogva szerves összeköttetésben van, 1904. november 3-án alakult meg Németh Sándor tb. kanonok, plébános és Feyér Imre káplán buzgólkodása folytán. Elnöke Fodorné Hervay Vilma lett. Az ő vallásos meggyőződésének és fáradságot nem ismerő agitációjának az érdeme legfőképpen és legelsősorban az, hogy a kezdetben alig 40 tagot számláló Egyesület ma már másfélszázzal dicsekedhetik és hogy rövid főnnállása óta több mint 2000 (kétezer) koronát fordított templomi szerelvények beszerzésére, templom-díszítésre és jótékony adományokra. Legutóbb igen sikerült, áldásos lelkigyakorlatot rendezett dr. Saly László budapesti Szent-Imre kollégiumi prefektus vezetésével, amely lelkigyakorlat hosszú időre mély nyomokat fog hagyni az itteni vallásos életben. Tisztviselői kara jelenleg a következő: Elnök: Fodorné Hervay Vilma; alelnökök: özv. Babits Rudolfiné és Mogyorósy Elekné; jegyző: Lipcsey Mariska; pénztáros: Unghváry Erzsike; titkár: Bodor József káplán. Ezenkívül van 18 tagu választmány.

«Mi józanítja ki a fősvényt a mulandó földiek rendetlen szeretetéből, ha még az Istenfiának a szegénysége sem józanítja ki? Ki szelidíti meg a haragost, ha még az Istenfiának békétűrése sem fékezi meg haragját? Ki javíthatja meg a gonoszt, ha az Istenfiának szeretete sem fog rajta?» (Szent Ágoston.)

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS.

Rovatvezető: REVICZKY ALADÁR főmunkatárs.

A Krisztusban való megújulás.

SZENT PÁL, a nemzetek apostola azt mondja a korinthusiakhoz írt leveleiben, hogy a benső ember, a lelki ember megújítja magát minden nap. Vagyis új erővel, új kikezdésekkel, új szándékokkal indul neki minden egyes napnak, hogy jobb, tökéletesebb, nemesebb, szentebb legyen minden gondolatában, érzelmében, cselekedetében. Ez a folytonos újjászületés a szentek életeleme, a szentek légköre.

Az első újjászületés a keresztség szentségében történik, midőn az ember megtisztul az eredeti bűntől s a megszentelő malaszt köntösében belép a természetfölötti, az isteni életbe. De ez a belépés nem jelenti egyúttal a malasztnak bőségét is. Igaz, hogy a lélek megtisztul, újjászületik a Szentlélekben, de ennek az újjászületésnek van, sőt kell is fejlődésének is lennie. És ez a fejlődés nem megy a természet törvényei szerint, nem növekszik oly könnyen, mint a fa az erdőben, hanem sok erőt, küzdelmet, akaratot kell ebbe a fejlődésbe befektetni, hogy a kialakulás az Isten gondozásai, örök tervei szerint menjen végbe. Valami hasonlatosság azonban a természet és természetfölötti világ közt mégis van s ez: hogy mindkettőnek oly külső hatásokra van szüksége, melyek a fejlődés fokozatos menetét előmozdítják, amilyenek a levegő, világosság, hő és táplálék. A természetfölöttinek a levegője a szellemi légkör, a világossága az örök igazság, a hője a kegyelem s a tápláléka a mennyei kenyér.

Amint a természeti dolgok, testek, szerves lények nem élhetnek táplálkozás nélkül, úgy a természetfölötti életet élő ember sem lehet lelki táplálék nélkül.

Az egyháznak új paradicsomában a legeszményibb módon elégíttetnek ki az életszükségletek. A hatalmas forrásból: Krisztusból, az igazság

napjából árad a kegyelmek bősége: a hitnek légkörén, a kinyilatkoztatás atmoszféráján, az istenszeretet melegén és a mennyei kenyér élvezetén keresztül.

Ezek azok a külső hatások, melyek éltetik a krisztusi embert. Amint a fa, növény, állat s minden szerves lény elfonnyad, elhervad, kiszárad, elvész, meghal levegő, világosság, meleg s táplálék nélkül, úgy a lélek is hit, jó környezet, szeretet, kegyelem s Krisztus testének vétele nélkül. Vond el a fától a földet, mely amazzal táplálja, tedd a virágot a sötét pincébe, vond el az állattól a levegőt, ne adj az embernek táplálékot s rövid idő alatt elvész, meghal. Vedd el a lélektől a hitet, a reményt, a szeretetet, a kegyelmet s Krisztus testét s elfonnyad — elhal — elkárhozik.

Kell tehát a léleknek is légkör, világosság, melegség, táplálék s főleg ez utolsó kell neki. Ez utolsónak gyakori vétele, a Krisztus testével való gyakori és méltó táplálkozás fogja napról-napra újjászülni a lelket.

Ha tehát napról-napra újjá akarunk születni, akkor nemcsak új erővel, új akarattal, új energiával, új nekibátorodással, új bizalommal kell kezdenünk a napot, hanem egy erős, kitünően tápláló lelki étellel: Krisztus szent testével, a mennyei kenyérral is el kell látnunk magunkat. Az igazi, a nagystilű, a művészies kivitelű újjászületés csak így történhetik. Nem elégséges a mi belső erőnk: külső erőre, táplálékra is van szükségünk s ez: a naponkinti szentáldozás.

Ezt hangsúlyozza a trienti szent zsinat is a következő szavakkal: «a hívek, valahányszor a szentmisén jelen vannak, vegyék magukhoz a szentáldozásban az Úr testét».

Ezt pecsételi meg nagyszerű példájával az első századok egyháztörténelme, melyben olvassuk, hogy az első keresztények a legfőnségesebb módon valószínűsítették meg a szent Pál apostoltól kívánt naponkinti újjászületést: midőn minden áldott nap vették a szentáldozásban a püspökök kezéből az Úr szent testét.

Ó mily újjászületés ez! Mily fejlődés ez! Mily bámulatraméltó evolúciója ez a lelki életnek!

Erre kell nekünk is törekednünk. Ezt kívánja tőlünk az Úr Jézus Krisztus, ki nekünk is naponkint mondja: Ha újjá nem születtek a Szentlélekből, nem mentek a mennyek országába. Ezt óhajtja, ezt sürgeti szent-séges Atyánk is, X. Pius pápa, ki a gyakori és főleg a mindennapi szentáldozás elterjedésétől várja a világ megújulását s minden lélek újjászületését.

Fől tehát a mindennapi lelki újjászületésre a naponkinti szentáldozás által!

Borromei szent Károly a gyakori áldozásról.

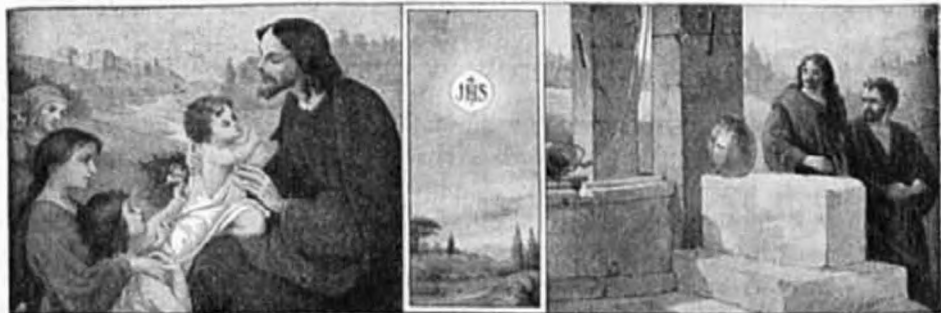
Borromei szent Károly nagy súlyt fektetett arra, hogy nagy egyházmegyéjében a gyakori szentáldozás elterjedjen. Az első (1565.) és a harmadik (1573.) milánói tartományi zsinaton az ő tanácsára azt a határozatot hozták a püspökök, hogy a plébánosok szentbeszédekben gyakran szólítsák föl a híveket, hogy *minél többször járuljanak a gyónás és áldozás szentségeihez*. A szent érsek ezt is hangsúlyozta: «Ha az egyházi szónok, akár világi pap, akár szerzetes legyen, olyant említene szentbeszédében, mi ezen határozatunk ellen van, akkor a főpásztor tiltsa őt el a prédikálástól, hogy a híveknek helytelen nézeteivel botrányt ne okozzon».

Az 1582. év június 12-én a milánói székesegyházban tartott beszédében a többek közt ezeket mondotta a szent főpásztor: «Beszédemnek ezen része, mely a gyakori szentáldozásról szól, oly fontos, hogy azt egy prédikáció alatt kifejtteni, megmagyarázni lehetetlenség. A gyakori szentáldozás a szónoknak oly tárgy, hogy arról naponként beszélhetne, hogy a hívek jól felfogják azt és arra indíttassanak, hogy az Úr testét a szentáldozásban gyakran élvezzék... Miért vannak ezen nagy titkok a kenyér és bor színei alatt lefátyolozva? Azért, hogy a hívek *naponként magukhoz vegyék ezen szentséget*, miként naponként táplálkoznak kenyérral, hogy fizikai életüket fönntarthassák. Ó édes Üdvözítőm! az ősegyházban naponként táplálkoztak a keresztény hívek az angyalok kenyerével s mily üdvös volt ezen szent szokás az egész egyházra! *Mily sok szent és nagy cselekedet származott ebből!* Mily sok hősiesség s a szeretetnek mily bámulatraméltó cselekedete!» Miután kifejezést adott annak, hogy az ő fáradozásai és munkái nem voltak eredménytelenek, hanem ellenkezőleg bőséges gyümölcsöket termettek, így folytatá beszédét: «Én ezen szép eredményt annak tulajdonítom, hogy *híveim gyakran járulnak a szent gyónáshoz és a szent áldozáshoz*... Ha valaki azt érzi, hogy hidegen hagyják őt a szent dolgok, hogy ereje egyre gyengül, hite fogy, szeretete lankad, úgy menjen az a Krisztushoz, a kegyelmek forrásához és osztogatójához... Imádkozzatok a Miatyánkot és kérjétek abban azon kenyeret, mely lelketeket az örök életre táplálja».

Miként borromei szent Károly hirdette a XVI. században a gyakori szentáldozást, úgy hirdeti és sürgeti azt X. Pius, dicsőségesen uralkodó szentséges Atyánk.

«Az volt legfőbb oka Urunk eljövetelének a testben, hogy ezáltal megmutassa irántunk szeretetét az Isten s önmaga iránt szeretetre gerjessen.

(Szt. Ágoston.)

GYERMEKVILÁG

Rovatvezető: DR. SZVLLABA EMIL.

Boldog új évet!

AJÉV NAPJÁN az oltárnál állok a kegyes Úr Jézus előtt. Ő adja nekünk ezt az esztendőt. Mennyi új évet adott már eddig az embereknek! Valóban nem fősvény Isten Ő, hanem végtelen bőkezű: ad időt, hogy boldogok legyünk, amint azt egymásnak újévkor kívánjuk — sőt az időhöz adja a boldogságot is mindenkinek, aki nála keresi.

Igy gondolkodom az oltárnál és gondolataimból ki nem zárhatom az én kis olvasóimat. Hiszen nekik is szívet adott a jó Isten; szívet, amely öröm és boldogság után kívánczik s kiket akar boldogabbaknak látni az Úr Jézus ez új esztendőben, mint épen az ő legkisebb testvéreit?! Érti és érzi ezt mindenki, azért Jézuska születésének emlékére elsősorban a gyermekek kapnak karácsonyi ajándékot.

Nézem az oltáron égő gyertyákat. Emésztik magukat, fényük ragyog, hogy az oltáron a kenyér külső színe alatt újból születő Jézuska dicsőségét hirdessék. Boldog gyertyák, melyek nem bűnös mulatságoknál, hanem az Oltáriszentség körül égtek: kedves kis olvasóim, kívánom, hogy a ti szívetekben se égjen ez évben a bűn iránt való szeretet lángja, hanem a szentségi Úr Jézus után érzett vágnak a tüze. Tiszta gyertyák ti, tiszta viaszból vagytok, melyet a tiszta méhecske gyűjtött össze illatos virágok kelyhéből: kívánom, hogy szívetek is ártatlan, szennytelen lakóhelye legyen a szentségi Úr Jézusnak s hogy lelketeket iránta való szeretetből éreyyekkel, mint megannyi virággal ékesítsétek föl.

Legyen szeretetetek állhatatos, ne aludjon ki soha, mint az öröklámpa fénye sem fog kialudni az egész éven át és boldogok lesztek. Nem fogjátok jó kedveteket elveszíteni, bármi fog is érni az új esztendőben, amint a szent koldus, de la Fabre Benedek is boldognak érezte magát, bár-

mennyit éhezett is nyomorúságában; mindent elfeledett, mikor az Oltáriszentség előtt térdelhetett és tudta azt, hogy minél szegényebb, annál jobban szereti őt az Úr Jézus.

Gyermekeim! még egyszer kívánom nektek az oltártól: jertek ez évben sokszor az oltárhoz; látogassátok, imádjátok, vegyétek magatokhoz minél többször az Úr Jézust, akkor ma igazán boldog újév kezdődik számotokra.

Szerkesztő bácsi.

Szentséglátogatás.

Én: Idejöttem, édes Jézusom, szent oltárodhoz, ahol a kenyér színe alatt valósággal jelen vagy. Dicsérni, magasztalni akarlak együtt a te szent angyalaiddal és szenteiddel. Tessék Neked a szegény gyermek imádása, akinek szava nagyon messze van az angyalok és szentek énekétől.

Az Úr Jézus: Gyermekeim, én egykor a mennyekből láttam, mily szomorú legfiatalabb és legtisztább apostolomnak, Jánosnak az élete a földön. Meg akartam vigasztalni, megnyitottam neki az eget és így szóltam hozzá: «Jöjj fel ide, nézd meg az én dicsőségemet». Erre János előtt megnyílt a mennyország és először is királyi széket látott, amelyen mennyei Atyám ült isteni dicsőségében. A királyi szék csupa ragyogó kristályon állott, mint valami üvegtengeren. Körülötte gyönyörű szivárvány ragyogott és hét csodálatos lámpa égett. — Mennyei Atyám királyi széke körül még sok fényes szék állott. Ezeket a szentek ültek tiszta fehér ruhába öltözve, fejükön aranykoronával. Atyám királyi székéből oly fényesség áradt ki, mint a villámlás és olyan szózat hallatszott, mint a mennydörgés. A szentek felemelkedtek székeikről, leborultak mennyei Atyám előtt, letették trónjához koronáikat és így imádták Őt: «Méltó vagy, Urunk, Istenünk, minden tiszteletre és dicsőségre, mert Te teremtettél mindent és csupán a Te akaratodból lett minden».

Én: Imádom velük együtt én is a Te mennyei Atyádat és imádlak, dicsőítlek Téged. Oly szegényesnek mutatod magadat a legfölségesebb Oltáriszentségben és mégis a nagy Úr Istennek vagy a Fia, aki semmiből teremtett mindent.

Az Úr Jézus: Szent János akkor engem is látott az égben, de bárány alakjában. Mennyei Atyám hétpecsétes könyvet tartott jobb kezében. E könyvben meg van írva minden, ami a világ végéig történni fog. Aki a könyv pecséteit kinyitja és Atyám könyvében olvasni tud, az mindentudó, tehát maga is Isten. — Egy hatalmas angyal nagy szóval hirdette: «Kicsoda méltó arra, hogy megnyissa a könyvet és felbontsa annak

pecséiteit?» És senki, sem a mennyben, sem a földön meg nem nyithatta a könyvet és nem nézhetett abba.

Ekkor szent János sírva fakadt. De egy a szentek közül mondta neki: «Ne sírj! Ime az Üdvözítő legyőzte halálával a gonosz lelket, Ő mindentudó, megnyithatja a könyvet és felbonthatja annak hét pecsétét.» S én az Isten Báránya, megmutattam akkor, hogy mindent tudok és magam is Isten vagyok, mint mennyei Atyám. Odaléptem mennyei Atyámhoz és elvettem jobb kezéből a könyvet. Megnyitottam és felbontottam annak hét pecsétét.

Erre a szentek mindnyájan leborultak Elöttem, a Bárány előtt. Aranycsészében tömjént égettek tiszteletemre; aztán hárfát fogtak kezükbe, azt pengették és olyan éneket énekeltek, amilyent szent János még sohasem hallott. «Méltó vagy, Uram — énekeltek —, hogy elvedd a könyvet és felnyisd annak pecséiteit: mert megölték Téged és megváltottál minket a Te véreddel a világ minden országából és népéből.» — Az angyalok is imádtak Engem, ámbár csak bárányt láttak. Ezerszer ezer volt a számuk és nagy szóval mondták: «Méltó a Bárány, akit megölték, minden dicsőség és áldás.» És ég és föld kiáltozta: «A Báránynak áldás és tisztelet, minden erő és hatalom, minden bölcsesség és tisztelet, minden dicsőség és áldás.» A szentek pedig újból arca borultak és imádtak Engem, aki örökké élek és soha meg nem halok.

Én: Édes Jézusom! szívemből örülök, hogy az angyalok és a szentek a mennyországban Téged épúgy imádnak, mint mennyei Atyádat. Imádnak, ha csupán bárányalakjában látnak is. Velük együtt akarlak én is itt a szentség ház előtt imádni. Te magad tanítottad, hogy a legfőbb és legfőbb Oltáriszentségben jelen vagy. Itt vannak körülöttem angyalaid is és imádnak, mint az egekben. Imádnak, bár nem látunk még bárányalakjában sem, hanem csak a szentostya színében. Ha az angyalokat látni lehetne, mint ahogy szent János látta őket, akkor elcsodálkoznám itt az oltár előtt. Sok-sok angyal van itt egybegyűlve, sok-sok szent néz le az égből az oltárra és ezt imádkozzák: «A legfőbb és legfőbb Oltáriszentségnek áldás és tisztelet, dicsőség és hatalom mindörökkön örökké.» Így tesz szent őrzőangyalom is és minden gyermek és felnőttnek szent őrzőangyala. Ez a templom és minden templom a mennyországnak bizony egy darabkája.

Édes Jézusom! én ezt mind hiszem és vallom, hiszen a szent ostya alakjában Te magad vagy jelen. Szent János, mint bárányt látott Téged az égben, én pedig kenyér, vagyis ostya színében látlak a templomban. Szent János, az angyalok és a szentek imádtak Téged, ámbár csak bárányt láttak: én is imádlak, mint Istent, ámbár csak kenyeret, ostyát láthatok. Leborultak Előtted, a Bárány előtt épúgy, mint mennyei Atyád előtt, ki a

királyi széken ült. Leborultak, mert Te váltottad meg az embereket. Leborultak, mert mindentudó vagy, csak Te tudod kinyitni és olvasni a hétpecsétetes könyvet, amelyben minden meg van írva. Leborultak, mert mindenható és mert Istenünk vagy.

Én is ezért térdelék Előtted és imádlak, Uram Jézusom!

Megvallom, hogy az Oltáriszentségben csak a szent ostya alakját láthatom, mintha itt se lennél. Mégis itt vagy, Úr Jézus! itt vagy Te, aki megváltottál minket. Ha meg nem váltottál volna, sehogy sem tudnék a mennyországba jutni. Csakis a Te erődből juthatok el oda, pedig itt úgy látszik, mintha mozogni sem tudnál. — Neked, Megváltóm, áldás és tisztelet, dicsőség és hatalom mindörökön örökké!

Megvallom, hogy csak a szent ostya alakját láthatom, mintha itt se lennél. Podig itt vagy és a szent ostya színe alatt mindent tudsz és látsz, még legtitkosabb gondolatainkat is. Tudatlan gyermek vagyok csak, de ha okos öregember volnék is, az Teelőtted még annyi sem, mint a víz-csepp a tengerhez képest. Ha tudnám mindazt, amit az emberek mindnyájan összesen tudnak: az csak annyi, mint egy porszemecske a magas hegyhez képest. — Neked, ki mindentudó vagy, áldás és tisztelet, dicsőség és hatalom mindörökön örökké!

Nem látlak, Úr Jézus, de itt vagy a kenyér színében. Szívesen megvallom, hogy Uram és Istenem vagy. Csendesesen vagy köztünk, pedig Te teremtetted Atyáddal és a Szentlélek Úr Istennel a világot. Ha akarod egy pillanat alatt vége van minden embernek és az egész világnak. S ha ismét akarod, sokkal szebb világ lesz egyszerre, mint amilyen ez a mostani. Oh Jézusom, mily hatalmas vagy Te s mily kicsinyke vagyok én, csak egy porszemecske Oltáriszentség előtt. — Méltó vagy Urunk, Istenünk, arra, hogy Tied legyen minden tisztelet és dicsőség, mert Te teremtettél mindent és csupán a Te akaratodból lett minden.

Oh Jézusom! add, hogy úgy tudjalak tisztelni és dicsérni, mint a szentek és az angyalok. Add, hogy legalább a templomban másra ne gondoljak, csak Terád. A szentek az égben leteszik lábaidhoz koronáikat s leborulnak előtted: ép így én is ne gondoljak a legfölségesebb Oltáriszentség előtt ruhámra, társaimra, játékomra. A szentek tömjént áldoznak Neked az égben: én is mindig ájtatosan akarok itt Hozzád imádkozni. Akkor oly kedvesen megy hozzád az imádságom, mint a tömjénfüst az ég felé.

Neked áldás és tisztelet, dicsőség és hatalom mindörökön örökké.
Amen.

Az Örökimádás jóbarátjaihoz!

A jelen számmal az Örökimádás új évfolyamba lép. A huszadik század tizenkettedik évében megkezdte a tizenharmadik évfolyamot s a folytonos fejlődés törvényénél fogva igyekszik erősödni, haladni, tökéletesedni, hogy minél nagyobb erővel és minél nagyobb tömegben gyűjtse az embereket az eucharisztikus zászló alá.

Kérjük azért a katolikus olvasó közönséget és a Szentégi Jézus nagy érdekeinek összes harcosait, hogy erkölcsi és anyagi támogatásukat ezután se vonják meg az Örökimádástól, sőt ez új évben újult lelkesedéssel és buzgósággal kegyeskedjenek azt pártolni és terjeszteni.

Az évi előfizetés ezután is csak 3 korona. Az előfizetéseket kérjük Budapest, IX. ker., Üllői-út 77. címre küldeni.

Az Oltáriszentség bő áldása kísérjen mindnyájunkat ez új esztendőben!

Budapest, 1912. január 1.

Az «Örökimádás» szerkesztősége.

Jézus a szent misében fölláldozza magát érettünk.

Mit tesz az: áldozatot bemutatni?

Áldozatot bemutatni annyit tesz, mint valamely kedves tárgyunkat följánlani Istennek, hogy őt ez által legfőbb Urunknak elismerjük.

* Az áldozatot négyféle szándékkal lehet bemutatni: 1. hogy Istent imádjuk, 2. neki hálát adjunk, 3. tőle valamit kérjünk, 4. őt bűneinkért megengeszteljük.

* Áldozatot mutatott be Kain és Ábel, Noé, Melkizedek, Ábrahám, később Isten rendeletére a zsidó nép: de ezek az ó-szövetségi áldozatok mind csak előképei voltak az új-szövetségi áldozatnak. — Az áldozatul bemutatott tárgyat elpusztítják, vagy elváltoztatják.

Ki mutatta be a legszentebb áldozatot?

A legszentebb áldozatot az Ur Jézus mutatta be, amikor a keresztfán önmagát áldozta föl érettünk.

Melyik áldozatban újítja meg az Úr Jézus a keresztláldozatot?

Az Ur Jézus a szent mise-áldozatban újítja meg a keresztláldozatot.

* Ez a szó: mise, a latin nyelvből átvett neve a szent áldozatnak.

Röptében a nagyvilág körül.

A Mikulás a középponti Oltáregyesületben. December hó 2-án és 3-án az Oltáregyesület csendes munkatermeit szokatlanul élénk mozgalmasság töltötte be. A vásári zsivaj és tolongás ez egyszer ideális cél szolgáltatásban állott — az Örökimádás-templom még fedezetlen költségeinek törlesztésére. Ennek a nemes és szent célnak a varázsa zománcozta be az előkelő és buzgó árusítók kedvesen tolakodó buzgalmát, amellyel a sűrűen hullámzó közönség adakozási hajlamának igyekezett alkalmul szolgálni. Valóban *jótekonysági bazar* volt ez, mert a vevő filléreiből juttatott a templomnak is és önmaga is igazán hasznos és végtelenül kedves dolgoknak jutott a birtokába. Jól megrakodtan jött a Mikulás: meleg téli gyermekruhák, édességek, babák, virgácsok, könyvek, ajtatóssági tárgyak stb. száz és száz válfaja, valamint a szebbnél-szebb virágok művészi csoportozatai gyönyörködtették a szemet. A pazarváltozatú tárgyak előteremtésében nem kis érdemük van a Maria-Reparatrix anyáknak és azon nagylelkű kereskedőknek, akik értékes ajándékaikkal siettek a nemes célra áldozni. Az árusítók közt feltűntek első sorban az egész jótekonyságú bazar értelmi szerzője és fáradhatatlan rendezője: örgróf Pallavicini Edéné, továbbá gróf Hadik Béláné, gróf Zichy Ráfaelné, Návai Kálmánné fiaival, gróf Széchenyi Emilné, gróf Erdődi Sibi, báró Orozdi Julia, Merik Pali és Irénke és még sokan mások. A buzgó kongreganisták fáradozását és közreműködését természetesen nem lehetett volna nélkülözni.

Az első nap különösen fényes volt. Csak egynéhány nevet jegyzünk ide a látogatók közül: Klotild főhercegnő Öfensége, gróf Zichy Aladár leányaival, Apponyi grófné, gróf Széchenyi Emil, Pallavicini örgrófné leányai: gróf Hadik Béláné és gróf Zichy Ráfaelné; gróf Zay Miklósné, Cziráky grófnő, báró Orozdi Fülöpné, báró Barkóczy Ilona alapítványi hölgy, Kiss Aladárné stb. stb. A második napon inkább a nagy közönség kereste fel sűrűen a bazárt. Nem lehetett eléggé sajnálni, hogy kellő

reklám híján a legtöbb ember csak a bazár megszűnése után értesült a dologról. Ezt a körülményt mindenesetre érdemes megjegyezni és figyelembe venni ha esetleg még egyszer beköszönt az Oltáregyesületbe ez a fényes Mikulás. T. J.

Fellünő áttérések Angliában. Az angol birodalom katolikus ujságai erősen foglalkoznak azon fényes és örvendetes eredményekkel, amelyeket az utóbbi öt év alatt az angol katolikus egyház az áttérítések terén felmutathat. Öt esztendő alatt a katolikus hitre tért 572 anglikán pap, 12 nonkonformista dissidens lelkész, 22 skót és 12 írlandi pap az angol protestáns felekezettől. Azonkívül 29 férfi és 53 nő tagja az angol főnemességnek, 432 nemes tért át a katolikus hitre. Ugyancsak a Krisztus egyházának a kötelékébe lépett 306 katonatiszt, 63 tengerésztiszt, főiskolai képzettséggel bíró emberek közül 1000-nél több. Az áttérők közül 612 lett pap és pedig közülök 100 a Jézus-társaság tagja. Természetesen a köznép közt ezekre megy az áttértek száma.

A bécsi eucharisztikus világkongresszus. Tudvalevőleg az idej eucharisztikus világkongresszus közvetlen szomszédságunkban, Bécsben lesz megtartva. Fénye, pompája nem fog elmaradni a madridi mögött, mert már Ófelsége is megígérte a megjelenését. Ő lesz a fővédnöke. Nálunk Magyarországon is óriási az érdeklődés. A XI. katolikus nagygyűlés hitbuzgalmi szakosztályában az alábbi határozati javaslat hívja fel az oltáregyesületek és Mária-kongregációk figyelmét a bécsi kongresszusra: «A XI. katolikus nagygyűlés nagy érdeklődéssel tekint a jövő év szeptemberében Bécsben tartandó nemzetközi eucharisztikus kongresszus elé; melegen óhajtja, hogy azon Magyarországi katolikusai minél nagyobb számban résztvegyenek s e célból felkéri a magyarországi oltáregyfetek és Mária-kongregációk vezetőit, hogy a kongresszus érdekében minél élénkebb tevékenységet fejtsenek ki, azon magukat több tag által képviseltessék. Kívánatosnak tartja, hogy a többi nemzet példájára a kongresszuson külön magyar szakosztály is alakíttassék». Az oltáregyesületek budapesti középontja már is tett ez irányban lépéseket.

Szent Justin írja a II. századbeli őskeresztényekről: «Vasárnapokon, *mindnyájan*, kik a városokban vagy künn a vidéken laknak, ugyanazon helyre egybegyűlvén, a fölolvásó az apostolok vagy próféták iratait olvassa. Ennek végével az előljáró, azaz a püspök, a nép oktatására és buzdítására beszédet tart, mely után mindnyájan fölállunk és imádkozunk; azután kenyér, bor és víz mutattatik be... s áldozás végeit *valamennyi* jelenlévőnek kiosztatnak, a távollévőkhez pedig diakonok által küldetnek.» Mikor térünk mi vissza ehhez a régi buzgósághoz? Mindenki hallgasson legalább vasárnaponként szentmisét és szentbeszédet, de *ugyanakkor járuljon a szentáldozáshoz is*. Ez a hamisítatlan régi keresztény hitélet.

EGYESÜLETI ÉLET.

Az esztergomi Oltáregyesület közgyűlése. A helybeli Oltáregyesület, mely a legközelebbi múlt egyesületi évet főleg a május havában oly igazán szépen sikerült kiállításával tette emlékeztetővé, október hó 8-án tartotta évi közgyűlését a vizivárosi zárda földszinti nagytermében.

Az egyesület vezetőségéből és választmányából sokan vettek részt a közgyűlésen. Nevezetesen ott voltak: dr. Walter Gyula c. püspök, igazgató, revisnyeai Reviczky Gáborné elnöknő, Marosi Józsefné alelnöknő, Zubcsek Mihályné ruhatárosnő, dr. Breyer István egyesületi titkár, továbbá a választmányból Mészáros Károlyné, Magos Sándorné, Csupor Istvánné, Tillmann Károlyné, Büttner Róbertné, Hajas Simonné, Grósz Ferencné, Szabó Gézáné, Jacoby Gáborné, Mattyasóvszky Marianna, Bleszl Margit, Draxler Alajosné, Schmidt Lujza, Schmidt Irma.

A közgyűlést dr. Walter Gyula c. püspök a következő magasan szárnyaló beszéddel nyitotta meg:

Mélyen tisztelt Közgyűlés!

Élénk öröm érzete hatja át bensőmet, midőn mély tisztelettel üdvözlőlvén szerény egyeletünk megjelent tagjait, a lefolyt év kiemelkedőbb mozzanataira rámutatni készülök.

A csendet, amelyben egyeletünk élete folyni szokott, mozgalmasság tevékenység szakította meg a múlt év folyamán. A nyugalmat, amely mellett a m. t. Tagok kötelmeiket tel-

jesítve buzgólkodnak, gondteljes, fáradságos munka váltotta fel, amely csak akkor ért véget, midőn föl-táruhlhattak a kapuk, amelyek a májusi kiállítás falai közé vezettek. Az eredmény oly meglepő volt, hogy felülmúlt minden várakozást. A ritka siker érdemlett jutalmat nyújtott azokért a nyugtalan, lázas percekért, amelyek a kiállítás előkészületeinek voltak szentelve.

A kiállítás különféle anyagú egyházi tárgyai a változatos alakú istentiszteleti készletek és a különböző rendeltetésű szent edények oly szingazdag mozaikká olvadtak össze, amely nem gyakran élvezhető látványosságot varázsolt a szemlélő elé.

Nem volt azonban a kiállítás a szó közönséges értelmében vett látványosság. Nem volt az a kérkedés, a feltűnési vágy, a hiú versengés szemkápráztató kirakata.

Műve volt annak a nemes lelkületnek, amely — mint a könyvek könyve tanúsítja — fényben szereti látni az Úr hajlékát és pompában dicsőségének színhelyét.

Műve a hitnek, amely bensőségét nem leplezi, hanem külsőleg is tanúsítani, tettekben nyilvánítani törekszik.

Az az áldozatkészség eredményezte a kiállítást, amely örömmel mond le utolsó fillérééről is, ha azoknak a telepeknek létesítése forog szőnyegen, amelyek az áhitat fokozásának, a vallásos érzület izmosításának, az

istenitisztelet emelésének áramát szolgálattják.

Növelte a kiállítás e jelentőségét és érdemét az üdítő levegő, amelyet szétárasztott. A derűs hangulat, amelyet e lelkekben keltett. Mindenki, aki a kiállítást megtekintette, érezte, hogy oly szellő lengedezett falai között, amelynek szárnyain áhítat lopódzott a szivekbe. Éltetőleg hatott arra a jámbor lelkültre, amely az élet izgalmi és nyugtalanságai, nehézségei és bizonytalanságai között az Istennek tartozó hűség és kötelességteljesítés édes tudatában keresi menedékét és óalmát. Szilárdította azt az érzületet, amely minden ügyét és baját, minden gondját és munkáját, minden keservét és fájalmát gyermeki bizalommal tárja föl és ontja ki az Oltárisztenségben trónoló Üdvözítő zsámolya előlt.

A kiállítás e jelentősége mulasztatlan kötelességemmé teszi, hogy elsősorban az elnöknő ő Nagyságának és az egész m. t. Rendezőségnek forró köszönetet mondjak a heteken, hónapokon keresztül tartó éjjeli és nappali fáradságokért, amelyeket a kiállítás soknemű ügyének elintézése okozott. Hálás köszönetemet nyilvánítom azonban az összes t. résztvevőknek is minden legcsekélyebb adományért, amellyel a kiállítás létesítéséhez hozzájárulni szíveskedtek.

Rövid idővel a kiállítás bezárása után egy újabb esemény merült föl az egylet életében, amely vegyes érzelmeket váltott ki a szivekből.

Dr. Babura László úr, aki éveken keresztül lankadatlan buzgósággal és lohadni nem tudó lelkesedéssel munkálkodott az egylet körében, Ő Eminenciája kegyes intézkedése folytán a székesfővárosba költözvén, búcsút mondott annak a hivatalnak, amelyet az egylet kebelében elfoglalt. Aminő örömet keltett jól megérdemelt előléptetése, ép oly sajnálkozást ébresztett távoztása. Kötelességet teljesítünk, m. t. Közgyűlés, ha e kettős érzelmet jegyzőkönyvünkben megörökítjük és azt Babura úrnak maradandó köszönetünk nyilvánítása mellett tudomására adjuk.

A veszteség érzetét, amelyet Babura úr távoztása okozott, jelentékenyen enyhítette az a szerencsés körülmény, hogy működési körének betöltésére dr. Breyer István p. kamarás, főszentszéki jegyző úr személyében oly férfiút sikerült egyletünknek megnyernie, akinek a Központi Oltáregylet kebelében szerzett hosszúságos tapasztalatai teljesen megnyugtattak aziránt, hogy az egylet ügyeit ismét erős és biztos kezek vezetik.

Midőn szives vállalkozásáért forró köszönetet mondok, a legmelegebben üdvözlöm munkássága kezdetén és szívvel kívánom, hogy az Isten legbőségesebb áldásai kísérjék és jutalmazzák.

Ismételten üdvözölvén a m. t. Közgyűlést, van szerencsém a tanácskozást megnyitottnak nyilvánítani.

A beszéd elhangzása után, mely mély hatást tett a jelenlévőkre s melyet a közgyűlés jegyzőkönyvbe kívánt foglaltatni, az egyesületi tit-

kár ismertette az egyesületi kiállítás sikerét csoportosította azokat a számbeli adatokat, melyek a kiállítás eredményét feltüntetik s bemutatta azokat a köszönő leveleket, melyek a kiállított s a szegény templomok közt szétosztásra került tárgyakért az elnökséghez érkeztek. A jelentést az egyesületi pénztár állapotának ismertetésével végezte.

A kiállításról szóló beszámolóval kapcsolatban dr. Walter Gyula c. püspök különös hálával és köszönettel emlékezett meg revisnyei Reviczky Gábornéról és Marosi Józsefnéról, mint az egyesület elnök- és alelnökjéről, a vizivárosi zárda főnöknőjéről és tagjairól, valamint báró Wodianernéról, ki jelentékeny pénzbeli adománnyal járult hozzá a kiállítás sikerének biztosításához.

A közgyűlés továbbá elhatározta, hogy dr. Babura Lászlónak, az egyesület hat éven át volt titkárának kiváló érdemeit jegyzőkönyvbe iktatja s erről a nevezettet külön iratban értesíti. Végül még elhatározta a közgyűlés, hogy az egyesületi zászlót ezentúl csak szentségi körmeneteknél fogja körülhordozni s hogy a jövő évi bécsi eucharisztikus kongresszuson részt vesz. A közgyűlést dr. Walter Gyula záró szavai után rekesztették be.

Új oltáregyesületek. *Temes-Gyarmathán* 193 taggal, *Lippán* 72 taggal. Mindakét egyesület a csanádi egyházmegye területén van.

Különösen nagy örömmel jelenti megszületését a *Békéscsabán* alakult új Oltáregyesület, mely teljes tiszt

kart és 25 tagból álló választmányt szervezett magának. Adja Isten, hogy ezen új egyesületek derekasan ki-vegyék részüket az oltáregyesületek ama főemelő munkájában, amely az Oltáriszentség tiszteletének emelését és a szegény, elhagyatott templomok gondozását célozza.

Jelentés a szegedi Oltáregylet megalakulásáról és múlt évi működéséről. Az Oltáregylet Szegeden ez év első hónapjaiban a következőképen alakult meg:

Elnöknő: Kray Istvánné öméltósága; *alelnöknő:* dr. Nagy Aladárné önagyasága; *igazgató:* Jászai Géza apát-esperes, belvárosi plébános úr önagyasága; *helyettes igazgató:* Mátyás Béla segédlelkész; *titkár:* dr. Henny Ferenc segédlelkész; *pénztár:* Kelemen András segédlelkész.

Ülnöknők: Molnár Elemérné, önagyasága, özv. Vladár Mihályné öméltósága, özv. Sik Sándorné önagyasága, Sarkady Györgyné önagyasága; *terjesztőnők:* dr. Raskó Istvánné önagyasága, Vészits Lajosné önagyasága, Róhr Jakabné önagyasága, Rónay Mariska k. a., Farkas Irén k. a.

Az Oltáregyletnek kettős célja van: az első és nemesebb, hogy közelebb hozza a lelkeket az oltárinkon lakó szentségi Jézushoz, hogy megértsük az Isten végtelen szeretetét és azt a folytonos áldozatot, mely a kenyérnek és bornak Krisztus testévé és vérévé való átváltásában nyilvánul az emberiség iránt: célja, hogy ne legyen ismeretlen előttünk az Oltáriszentségben elrejtett Krisztus.

Ezt a célt szolgálta a szeged. alsóvárosi apácázárda kápolnájában minden hónap második csütörtökén tartatni szokott és a jövőben is megtartandó oltáregyleti szentmise és szentbeszéd, nemkülönben a belvárosi templomban a minden hó II. vasárnapi szentségimádás.

Ebből a célból tartottunk lelki gyakorlatokat is a nagyhét három első napján szintén alsóvároson az intézet kápolnájában, mely alkalommal főtisztelendő dr. Henny Ferenc belvárosi segédlelkész úr meggyőző erejű és gondolatokban gazdag beszédekben mutatott reá a gyakorlati keresztény élet szükségességére.

Ezt a célt szolgálta főtisztelendő Zimányi Mihály praemontrei kanonok, theologiai tanár úrnak május II. vasárnapi választékos nyelvezetű lelkes beszéde és az a főpásztori szózat, melyet megyés püspökünk öméltósága intézett hozzánk június 25-én s mely felejthetetlen lesz mindenkor előttünk. A hála őszinte érzelmével mondunk köszönetet Főpásztorunknak azért a kegyességeért, hogy kérésünket főpásztori sokoldalú elfoglaltsága mellett is teljesítette, eljött közénk s mi elmondhattuk a szent-író szavaival: «ez a nap, melyet készített nekünk az Úr, örvendjünk és vigadjunk ezen». A pásztorok Pásztora jutalmazza meg fáradozását és tartsa meg számunkra évek hosszú során át!

Hálás köszönetet mondunk főtisztelendő dr. Henny Ferenc segédlelkész és Zimányi Mihály praemontrei kanonok, theologiai tanár

úrnak áldozatkészségeért és mindenkinek fáradozásáért, kik egyesületünket ezen legfontosabb célja elérésében támogatni szivesek voltak s kérjük, hogy azt a jövőben is megtenni kegyeskedjenek.

Hogyha a lelkek megértették az Oltáregylet emez első és legnemesebb célját, magától fog megvalósulni a második is: az Úr házának ékesítése. Mert miért ég oltáraink előtt az öröklámpa, miért áldozunk aranyat, ezüstöt, selymet és bársonyt templomainknak, ha ez áldozat nem tudná kiváltani lelkünkől azt a hitet, hogy a legegyszerűbb falusi katolikus templom falai között is maga Krisztus az Isten és ember lakozik a kenyér és bor színe alatt?

Arról, hogy mit művelt az Oltáregylet rövid néhány hónapi fennállása óta a lelkek átformálásán, statisztikai jelentést nem nyújthatunk, de hogy az Úr háza ékesítésére ifjú egyesületünk milyen áldozatot hozott, mutatja a D. M. K. E. palotájában rendezett kiállításunk, mit főpásztorunk öméltósága is kegyes volt látogatásával megtisztelni s mely alkalommal a kiállított egyházi ruhákat és szereket megáldotta. Ezúton mondunk hálás köszönetet a D. M. K. E. vezetőségének, hogy egyik termét a kiállítás céljára rendelkezésünkre bocsájtani szives volt.

Kiállított tárgyaink a következők: 1 darab misekönyv (35 K 10 f.); 2 darab misekönyv-állvány (18 K); 2 darab miseruha a hozzávaló részekkel (100 K); 1 darab dupla stóla (8 K); 1 darab ciborium-köpeny

(40 K); 1 beteglátogató tarsoly, szelencékkel (10—4 K); 1 darab ostyartartó (8 K); 1 darab kettős szentolajtartó a kereszteléshez (7 K); 2 darab ministráns-ruha (28 K); 2 darab alba (házilag készült); 2 karing h. k.; 2 ministráns-ing h. k.; 6 darab vállkendő h. k.; 6 darab kéz- és kehelytörlő h. k.; 6 darab corporale h. k.; 2 darab könyvállvány-takaró h. k.; 1 darab vászonoltárterítő h. k., az újszegedi templom részére; 1 darab piros szószék-takaró (50 K); 2 darab ministráns-ruha (28 K); 8 darab corporale h. k.; 8 darab kéz- és kehelytörlő h. k.; 8 darab pallabélés h. k., a belvárosi templom részére; 3 darab corporale, 3 darab kehelytörlő, 3 darab pallabélés a rókusi templom részére.

Kézimunkával és munkaanyaggal hozzájárultak az Oltáregylet céljához: Vladár Mihályné ömértósága, dr. Raskó Istvánné önagyága, özv. Sik Sándorné önagyága, dr. Nagy Aladárné önagyága, Orkonyi Edéné önagyága, Sarkady Györgyné önagyága és leánya, dr. Szele Róbertné önagyága, Bokor Pálné önagyága, Rohr Jakabné önagyága, Molnár Eleménné önagyága, Kray nővérek, Kissné Mehár Irén önagyága és leánya, Pápay Katica, Csókássy Etelka kisasszonyok, Benedek nővérek, az alsóvárosi apácaintézet növendékei és a patronage leányok.

Az Úr háza ékesítésén buzgólkodó lelkeken legyen Isten bőséges áldása!

Engesztelő kilenced. Január 6-tól 14-ig, az Örökimádás templomban,

engesztelő kilenced lesz, mint a múlt években. Naponkint 6, 7 órakeresztelés, 9 órakeresztelés. D. u. 5¼-kor szentbeszéd, utána ünnepies áldás.

Kérjük azon nevelőintézeteket, társulatokat, egyesületeket, melyek e kilenced folyamán nyilvánosan közös imádási órát akarnak tartani, jelentésük be e szándékukat IX., Üllői-út 75. sz. alatt, hogy számukra egy bizonyos napot és órát lehessen meghatározni. Élővirágokat és gertyákat az oltárra nagy hálával fogadunk.

Örgróf Pallavicini Edéné. A Középponti Oltáregyesület fáradhatatlan elnöknője dec. 16-án ülte névünnepe. A kegyelmes asszony végtelen szerénységének tudható be, hogy a névünnepe teljes csendben folyt le. Kápter Károly igazgató dec. 18-án tartott alkalmi választmányi ülésen tolmácsolta a családi életében és a nyilvános téren egyaránt mint a szónoknak az Oltáregyesület jókivá-natait és örömeit.

Választmányi ülés. A Budapesti Középponti Oltáregyesület választmánya 1911. november hó 27-én értekezletet tartott. Kápter Károly praelatus, oltáregyesületi igazgató rövid ima után lelkes szavakkal köszönti az egybegyűlt választmányi tagokat. A legutóbbi választmányi ülés jegyzőkönyvének fölolvása és hitelesítése után a pénztáros jelentést tesz a pénztár állapotáról, mit a választmány egyhangulag tudomásul vesz. Majd jegyzőkönyvi köszönetet szavaz a választmány az

Esztergomba távozott dr. Makay Lajosnak fáradhatatlan buzgóságáért, amellyel az örökimádás lelkesíti teendőit és az «Örökimádás» folyóirat szerkesztési ügyeit végezte.

Kanter Károly igazgató siet felhívni a választmány figyelmét a Bécsbentartandó eucharisztikus világkongresszusra. Az Oltáregyesület az Eucharisztia Társulat igazgatójával karöltve már is megtette a lépéseket a püspöki karnál, hogy Magyarország szerepe a bécsi kongresszuson minél fényesebb legyen. Egyben jelenti az igazgató az Oltár-

egylet részvételét a XI. katolikus nagygyűlésen. Két új terjesztendő fölvétele és néhány kisebb egyesületi ügy elintézése után örgróf Pallavicini Edéné oltáregyesületi elnöknő tájékoztatja a választmányt a jótékonyági bazár célja felől. Tetemes teher nyomja még a templomot.

Aszükségesösszegelőteremtésében akar némi kis segítség lenni a jótékonyági bazár jövedelme. Rövid ima zárja be az ülést.

A Középponti Oltáregyesület választmányának a tagjait, valamint a terjesztőket alább közöljük:

A budapesti központi Oltáregyesület választmánya : Elnök: Örgróf Pallavicini Edéné, másodelnöknő: Marie de Jerusalem főnöknő, alelnöknő: Kiss Aladárné úrnő, igazgató: Kanter Károly praelatus, kir. várpalotai plébános. Választmány: gróf Almássy Dénesné, IX., Erkel-u. 15. sz.; özv. dr. Bangha Istvánné Nyitra; Cziráky Luiza grófnő, IV. Ferenciek-tere 9. sz.; Cziráky Almásy Erzsébet grófnő, IV., Váci-utca 48. sz.; Fejérváry Celesztin úrnő, VIII., Rökk-Szilárd-utca 22. sz.; Felmayer Vilma úrnő, VIII., Baross-utca 44. sz.; Ghyeczy Ida úrhölgy, V., Sas-utca 11. sz., Györy Teréz grófnő, IV., Szép-utca 4. sz.; özv. Heinrich Ferencné úrnő, VIII., Öllői-út 32. sz.; özv. gróf Korniss Miklósné, VIII., Baross-utca 10. sz.; özv. Kürthy Antalné úrnő, IV., Váci-utca 70. sz.; özv. Návay Kálmánné úrnő, I., Istenhegyi-út 40. sz.; báró Orosdy Fülöpné, VI., Damjanich-u. 12. sz.; Orczy Thekla bárónő, VIII., Baross-utca 10. sz., I.; Pálffy Anna grófnő, VIII., Eszterházy-utca 44. sz.; özv. Reviczky Gáborné úrnő, Esztergom; özv. Rudnyánszky Ferencné úrnő, Szada; gróf Széchényi Andor Pálné, Marcali; özv. Szelmayer Károlyné úrnő, VII., Dob-utca 14. sz.; Szögyény-Marich Juliá úrnő, Székesfehérvár Kégl-utca 14. sz.; Török Hermin grófnő, Szobránc; báró Vécsey Józsefné, Vécsey Eszter bárónő, VIII., Rökk-Szilárd-utca 24. sz.; gróf Zichy Nándorné, VIII., Sécyovszky-tér 2. sz.; Zichy Luiza grófnő, VIII., Vas-utca 10. sz.; Zichy Kray Irma grófnő, VIII., Múzeum-utca 15. sz.

Telefon-pósta.

Felhívjuk mélyen tisztelt olvasóink figyelmét a mult évfolyam gazdag tartalomjegyzékére, melyet a jelen számhoz mellékelünk.

«Borromeus» hitszónoklati folyóiratunk (Győr; előf. ára 8 Kor.) új, XXVI-dik évf.-nak első füzete szürkés borítékban, de nem szürke, hanem határozott katolikus, velős tartalommal jelent meg. Az ádventra és karácsonyra derék, korszerű, szépen kidolgozott szentbeszédnek vannak benne s öt értékes oktatás az Úr Jézusról, igen alkalmas előkészítésül karácsonyra. Tájékoztatásul itt e derék füzet tartalma:

1. *Ádvent I. vasárnapjára*: Ádventi előkészület. *Kégly György Sándor*, tokodi helyi-káplántól. — 2. *Boldogasszony szeplőtelen fogantatása ünnepére*: A szeplőtelen fogantatás jelentősége. *Marianus-tól*. — 3. *Ádvent II. vasárnapjára*: Önmegtagadás. *Spuller Gyula* garamszöllősi plébánostól. — 4. *Ádvent III. vasárnapjára*: A legfőbb tudnivaló. *Gerebenics Sándor* szerkesztőtől. — 5. *Ádvent IV. vasárnapjára*: Szeretettel készüljünk a karácsonyra! *Plébános-tól*. — 6. *Karácsony ünnepére*: I. Jézus a mi megváltónk és vigasztalónk, *Cserti István* bakócai káplántól. II. Az isteni szeretet titka. *Neomysta-tól*. — 7. *Szent István első vértanú ünnepére*: Ellenségeink szeretetéről. *Spuller Gyula* garamszöllősi plébánostól. — 8. *Karácsony után való vasárnapra*: A nagy jel. *Gerebenics Sándor* szerkesztőtől. — Alkalmiak: 9. *Szilveszter-esti hálaadásra*: Adjunk hálát mindenért! *Plébános-tól*. — 10. *Ádventi oktatás-sorozat*: A megtestesült Ige. *Gerebenics Sándor* szerkesztőtől. I. A megtestesülés titka. II. Az Istenanyja. III. Az Istenfia. IV. Az Emberfia. V. Közbenjárónk Istennél. — 11. *Szent Miklós püspök ünnepére*: A drágalátos tálentom. (*Vázlatos beszéd*) *Nicolaus-tól*.

Oltáregyesületi érmek

aluminiumból, újzeusből vagy valódi ezüsből többféle kivitelben kaphatók Kalocsán a Rózsafüzérekészítő Háziipari Vállalatnál. Csinos és tartós szentolvasók. Érmek, keresztek, szentképek, skapulárék, skapuláré-érmek és egyéb kegytárgyak. Első szentáldozási képek. Imakönyvek és hitbuzgalmi művek. Lurdi víz.

Árjegyzék ingyen és bérmentve.

Cím: _____

RÓZSAFÜZÉRIIPAR, KALOCSA.

ÖRÖKIMÁDÁS IMAKÖNYV

Karácsonyi ünnepekre.

Ó Jézusom, mily kimondhatatlanul titokteljes és csodálatraméltó a te megtestesülésed! Te, a mindenség királya, az örök Isten, emberré léssz, hogy minket, embereket, magadhoz emelj.

De époly nagy s csodálatraméltó jelenléted, Jézusom, a legméltóságosabb Oltáriszentségben. Születésed naponkint megújul a szentmiseáldozatban, te közöttünk lakozol s midőn szentáldozás alkalmával szívünkbe térsz, még titokteljesebb módon egyesülsz az emberi természettel, hogy minket magadhoz hasonlóvá tégy.

Szeretetnek imádásra legméltóbb Szentsége! bölcsesség csodája és isteni mindenhatóság! Megtestesülésedben elrejtetted, Jézusom, előlünk istenségedet, a legméltóságosabb Oltáriszentségben a kenyér színe alatt pedig elrejtetted istenségedet, emberségedet.

Isteni Manna! szent Ostya! legmélyebb alázattal imádlak! Látom benned a hit szemével a betlehemi kedves gyermeket, a királyok Királyát, a béke fejedelmét, a világ megváltóját.

Imádásra legméltóbb Gyermeke, tied az ég s tied a földkerekség s mindazt, ami azt betölti, te teremtetted. Mindazt, ami itt a földön van, mindenható szavad hozta létre semmiből és te tartod fenn istenséged erejével.

Walser-Varga Örökimádás imakönyvéből.

